Den Røde Jord

Hanne Rump

Kapitel 1
Christine – London 2014

Jeg ser mig omkring. Mylderet af mennesker får mig til at føle mig som en sten, der ligger i vandløbet og deler strømmen. Højtalerne annoncerer Flight 1438's ankomst fra Dubai. Den tone, de ringer med i højtalerne med for at få folks opmærksomhed, er skinger, og jeg forudser hovedpine, hvis jeg skal vente meget længere. Det er også underligt, at hun ikke kommer. Flyet fra New York landede for en time siden. Hvor bliver hun af?

I det samme får jeg øje på hende. Hun har tydeligvis allerede set mig, for hun stiler direkte mod mig med bagagevognen rullende foran sig. Jeg vinker med et kæmpe smil på læberne. Jeg kan slet ikke lade være med at grine. Jeg elsker Shirley, hun er min ældste veninde og har været med mig hele vejen. Hun er den, som allermest fortjener at kende hele sandheden om mit liv, men alligevel har jeg en knude af nervøsitet i maven.

Hun når frem til mig og kvidrer: "Christine," slipper bagagevognen og slår armene om mig.

Hun er højere end mig, så mine arme glider rundt om livet på hende.

"Shirley." Det bliver sløret, fordi jeg omsluttet af hendes

arme taler ind i hendes kjole.

Hun dufter friskt af blomster. Hun er nok stoppet på et lufthavnstoilet for at friske sig lidt op. Hendes hår sidder også alt for perfekt efter sådan en lang flyvetur. Jeg smiler ind mod kjolen.

Der står vi så lidt, to bedstemødre, der krammer som teenagere. Til sidst slipper vi hinanden, og jeg kigger op på hende. "Hvor er det dejligt at se dig." Jeg vinker hende hurtigt med. "Kom, bilen holder på korttidsparkering."

Hun griner og skubber bagagevognen frem igen. "Kører du stadig i den samme gamle spand?"

"Hov, hov, lad være med at genere min bil. Det er ikke en spand, det er en smuk gammel vintage Bentley."

Shirley slår en latter op over min reaktion. "Så passer den jo til os. Vi er også ret vintage efterhånden." Hun blinker til mig.

Jeg sukker. Det er det samme hver gang. Shirley er amerikansk af hjertet, nyt og stort er bedre end gammelt. Det ses med det samme. Hun har en storblomstret buksedragt på, som uden tvivl er skabt af en kendt designer og store smykker. Jeg har en diskret Chanelkjole på, der er vintage, ligesom jeg åbenbart selv er det. Selv den måde, hun bevæger sig på, er større end min.

Ved bilen åbner jeg bagagerummet. Hun har flere mindre tasker. Sådan er hun også. Praktisk. De mindre tasker kan vi nemt selv løfte.

Heldigvis er vi hurtigt ude af den værste trafik og på vej væk fra London ad motorvejen. Mine hænder holder hårdere om rattet end sædvanligt, og jeg kan ikke få mig selv til at sige noget. For første gange i mit liv er jeg nervøs for en samtale med Shirley. Hvad vil hun sige, når det går op for hende, hvor mange hemmeligheder jeg har holdt på hele livet?

Hun kvidrer løs om flymad, om hvor svært det er at pakke til England, hvor vejret er så upålideligt, men hun har husket gummistøvler og om Charles, hendes mand, som har fået gigt og derfor ikke længere kan spille golf. Jeg behøver ikke rigtig sige noget, og inden jeg får set mig om, er vi ved Elverhuset. Taskerne bliver båret ind og op på gæsteværelset, inden jeg sætter tekedlen over blusset i køkkenet.

Shirley slår sig ned på en stol ved det lille bord i køkkenet og ser sig om med et stort smil. "Jeg glemmer altid, hvor lillebitte dit hus er, men det er bare så hyggeligt og charmerende."

"Hygge er hele formålet." Jeg smiler til hende, mens jeg tænker på deres store hus med havudsigt på Long Island og den fancy lejlighed på Manhattan. Det er et helt andet liv, end det jeg har valgt. Arthurs kæmpe villa i London passede bedre ind i den ligning.

Hun nikker bare. Hun ved det godt.

Kedlen fløjter, så jeg hælder vandet over teposen i

potten og finder nogle kiks frem. Til sidst kan jeg ikke trække den længere, jeg sætter mig over for hende, skænker te i de to krus og kigger direkte på hende.

"Hvad er der sket?" Shirleys blik er alvorligt.

"Ingenting." Jeg ryster på hovedet. "Jeg sagde jo, jeg ikke ville gøre noget, før du kom."

"Så du har ikke åbnet brevet."

"Nej." Jeg tager en slurk te, mest for at skjule mig bag kruset.

"Skal vi åbne det nu?"

"Jeg tror, der er noget, jeg bliver nødt til at fortælle dig først."

Shirley rynker brynene. "Men hvad kan være vigtigere nu end brevet?"

"Der er noget, du ikke ved, noget som måske kan få mig til aldrig at åbne det."

Shirley gisper. "Aldrig? Men er det ikke din eneste mulighed for at få en ordentlig afslutning på det hele? Du kan da ikke bare smide det væk!" Hun ryster på hovedet med sammentrukne øjenbryn. "Det kan jo også være, at John gør noget, hvis du ikke reagerer."

"Det handler om Eloise."

"Gør det ikke altid det?" Shirley skærer en grimasse. "Du har altid givet din datter og hendes far alt for lang snor, det er derfor, hun er, som hun er."

"Jeg ved det." Jeg mærker mine øjne blive varme og

kæmper for, at de ikke skal flyde over. Det lykkes. ”Men derfor er der ingen grund til at skabe omvæltninger lige nu. Og hvad med hendes børn?” Arthur var altid stærkere end mig. Jeg burde have været en modvægt i børnenes liv, sørget for at de havde fået en balanceret tilgang til livet, men det lykkedes aldrig rigtig for mig. I stedet fik de en distanceret hustru og mor, som lod det ske, som ikke magtede at sige Arthur imod hver dag. Lige nu ved jeg ikke, om det er uretfærdigt at fortsætte. Har jeg retten til at slå Eloise ud af kurs for at rette mit eget liv op? Er det for sent?

Men hvad nu, hvis John alligevel dukker op?

Måske er spørgsmålet ikke, om brevet skal åbnes eller ej.

Måske er det, om han skal inviteres, eller jeg skal bede ham holde sig væk?

Godt at jeg har Shirley til at hjælpe mig med at se det fra alle sider.

”Det forekommer mig, at Josefine alligevel lige har vendt hele verden på hovedet, hvis jeg har forstået historien rigtigt.” Shirley griner. ”Så måske er det det helt rigtige tidspunkt lige nu.”

”Det kan du jo have ret i.” Jeg smiler. Den vinkel har jeg på intet tidspunkt overvejet. Sådan er det med Shirley. Hun har altid været mere modig end mig, og nogle gange smitter det af. ”Men jeg vil gerne vende det med dig, før

jeg beslutter, hvad jeg skal gøre. Du ved godt, at jeg aldrig har været god til at træffe svære beslutninger alene." Frygten er en kold knude indeni. Hvis det ender med, at sandheden kommer frem, vil Eloise så hade mig? Det er ikke, fordi vi har et godt forhold i dag, men jeg tror ikke, jeg kan klare det, hvis det bliver endnu værre.

Hun rækker en hånd ind over bordet, lægger den over min og giver den et klem. "Det er det, man har venner til, Christine."

Jeg smiler til hende. "Kan vi tale det hele igennem helt fra starten? Jeg tænker, jeg har brug for at vende alle sten for at nå frem til noget?"

"Selvfølgelig." Hun rejser sig og sætter mere vand over. "Tror du ikke, vi har brug for mere te så? Det er jo en lang historie." Hun smiler.

Jeg nikker. "Og måske skal vi gå ud i havestuen? Sofaen er meget mere magelig end de her stole."

Hun nikker også, kedlen fløjter, og hun hælder vand over den nye tepose i potten. Vi går ud i havestuen, hvor vi sætter os i sofaen med den friske te, og vores vandring gennem fortiden starter.

Kapitel 2
Christine – London 1959

Det er min bryllupsdag. Jeg er så nervøs, at mine rystende hænder ikke selv kan lukke perlekæden om min hals, og mor er nødt til at tage over. Oveni kan jeg næsten ikke få vejret. Jeg har aldrig før haft et korset på, men mor syntes, at det var en brillant idé til brudekjolen, og det er strammet hårdt for at give mig timeglas-facon.

Det banker på døren, og far kommer ind. "Er I klar? Vi skal køre nu." Hans stemme er dyb og rolig.

Jeg vender mig om mod ham og nikker. Min stemme virker ikke, og jeg kan ikke svare med ord. Jeg håber funktionen kommer tilbage, inden jeg skal sige ja i kirken. Far rækker hånden frem mod mig, og jeg tager den. Den er fast og varm. Det beroliger mig, og jeg forsøger at trække vejret dybt. Det lykkes ikke særligt godt på grund af korsettet.

Udenfor holder en Roll Royce. Far smiler, "Se, de har sendt den helt nye Silver Cloud."

Jeg forsøger at smile, men nervøsiteten trækker det sammen til en grim grimasse. Desuden er jeg ligeglad med hvilken bil, vi skal køre i, selvom jeg godt forstår, at far er

imponeret. Der er privatchauffør med, og så snart vi er inde, spinder motoren veloplagt ind gennem byen.

Da vi stiger ud, rejser St. Paul's Cathedral sig højt over os. Jeg føler mig uendeligt lille, som om den enorme mørke konstruktion læner sig ind over mig. Et øjeblik føles det som et varsel, men jeg skubber det væk. Indenfor venter min kommende mand, Arthur. Hans far sidder i overhuset. Min familie er måske nok fattig, men fornem. Prinsen af Wales og alle mulige andre spidser kommer til brylluppet. Det er ikke kun korsettet, som gør det svært at trække vejret.

I våbenhuset forlader mor os, og jeg har kun far at støtte mig til, men han har også en stærk arm. Orglet bruser, dørene bliver slået op, og min far fører mig langsomt op. Det tykke slør, kombineret med at jeg bruger turen på at bekæmpe min trang til at hyperventilere, gør, at jeg ingenting ser. Først da far giver mig et lille puf, går det op for mig, at vi er nået frem til Arthur, som overtager min arm. Hele ceremonien står tåget for mig, men jeg får da sagt ja på det rigtige tidspunkt, endda højt og tydeligt.

Til sidst løfter Arthur sløret og kysser mig ganske kysk, mens et sus løber gennem det store kirkerum. Hans mund fortsætter overraskende nok om til mit øre, hvor han hvisker: "Det korset skal vist løsnes."

Jeg bliver helt varm indeni ved den hensynsfuldhed, han viser mig og nikker stumt. Han tager min arm, og vi

går ned gennem kirken og ud i den friske luft med alle gæsterne bag os. Udenfor holder en karet med et firspand af hvide heste. Jeg føler mig som en prinsesse, da Arthur hjælper mig ind.

Gæsterne klapper, råber og vinker, mens vi kører afsted. Jeg kan ikke forstå, at det er mig, der er centrum for al den opmærksomhed og knuger Arthurs hånd for at trække på hans styrke. Han sidder rank ved siden af mig og vinker stateligt tilbage. Han er min klippe.

Da kareten runder hjørnet, og gæsterne ikke længere kan se os, presser han sin arm ind mellem mig og ryglænet, tager fat om min hofte og drejer mig rundt, så jeg sidder med ryggen mod ham. Jeg sukker indvendigt over, hvor stærk han er. Jeg glæder mig til at danse brudevals med ham, for jeg ved, hvordan de arme føles om mig, når de svinger mig rundt på et dansegulv.

"Du skal have løsnet det korset." Hans fingre går i gang med at knappe kjolen op i ryggen.

Lige med ét er jeg meget bevist om, at vi sidder i en åben karet, og jeg retter mig op i et forsøg på at trække ryggen væk fra hans hænder. "Men alle kan se os her."

"Og hvad så? Jeg trækker jo ikke kjolen af dig." Han læner sig frem, og jeg mærker hans smil, lige før han kysser mig i nakken. "I hvert fald ikke endnu." Munden bevæger sig ned til kjolens nakke, hvor fingrene arbejder hurtigt.

Læberne efterlader et spor af ild på min hud, og et sødt

gys løber gennem mig ved tanken om bryllupsnatten.

"Bare skynd dig." Jeg kan kun hviske. Hele situationen, men især læberne mod min hud overvælder mig, og jeg føler mig som et barn ved siden af ham.

Nu har de stærke fingre fat i korsettet. "Du skal ikke stå og besvime, mens vi får taget bryllupsbilledet. Det vil være alt for pinligt." Nu er der noget stramt ved hans stemme.

Jeg kender ham ikke særlig godt endnu, Arthur, min mand. Det er mærkeligt at tænke på ham som min mand, men det er jo også under en time siden, at jeg sagde ja. Men jeg ved, at han altid holder på formerne, er formel og går meget op i sit image. Han planlægger, oveni de andre ting han laver, en politisk karriere, for at han kan følge i sin fars fodspor. Hans far er greve, og Arthur skal arve både titlen og sædet i overhuset. Der er to grunde til, at han gifter sig med mig. Jeg er ung og kan levere arvinger til ham. Min familie er måske nok fattig, men den er ikke blot adelig, hvis vi går langt nok tilbage, er vi faktisk efterkommere af de kongelige. Han har desuden sagt, han synes, jeg er smuk. Jeg smiler ved tanken, og der er kun fjorten års aldersforskel. Han er min klippe og en gentleman, som bekymrer sig for, om jeg kan trække vejret.

I det samme letter det lidt i korsettet, og jeg puster lydeligt ud. "Tak." Nu er min stemme endelig kommet tilbage, og den er varm.

"Selv tak." Hans mund strejfer igen min nakke, mens

hans fingre begynder at knappe kjoleryggen igen. Han er godt nok ferm til de små knapper.

Den mund er ild mod min hud. Jeg skælder ud på mig selv for at tænke sådan. Min mor har opdraget mig på en anden måde, som en ærbar kvinde.

"Jeg kan ikke vente, til de knapper skal åbnes igen." Arthur ånder tungt og varmt mod min nakke og kysser den en sidste gang, før han retter sig op og skubber mig rundt i sædet, så vi igen sidder side om side.

Jeg aner ikke, hvad jeg skal sige til det og kigger bare op på ham med et lille smil. I det samme standser kareten heldigvis midt i Hyde Park, fotografen byder os velkommen, og der er alligevel ikke plads til, at jeg siger noget.

Fotograferingen går godt. Arthur er tilfreds både med mig og med fotografen. Derefter er der kun fem minutter til receptionen, som skal holdes på Kensington Palace. Det er et kæmpe privilegium, det ved jeg godt. Det skræmmer mig. Min far kender ganske perifært Hertugen af Beaufort, som bor på slottet. Han har været så venlig at lade Arthurs forældre arrangere bryllupsfesten der. Det eneste, mine forældre bidrager med, er den kjole, jeg har på. Den er en tradition i min familie. Den er syet om for at passe mig, men jeg er fjerde generation, som har den på. Lige indtil nu, hvor kareten kører op mod slottet, har jeg været lykkelig for den. Ved synet af de damer, som står ude foran

for at møde brudeparret, føler jeg mig utilstrækkelig. Deres rober er helt fantastiske.

Arthur hjælper mig ned på jorden og trækker mig et øjeblik ind til sig. Hans blik fanger mit, og hans stærke arm om min talje holder mig fast.

"Du er den smukkeste kvinde her, husk det!" Han slipper mig igen og svinger mig rundt, og vi får front mod de ventende gæster.

Mine kinder er varme, og jeg ved, at jeg rødmer, men i det øjeblik elsker jeg Arthur. Det virker, som om han er i stand til at læse mine tanker, og hans hensynsfuldhed rører mig dybt. Samtidig giver det mig sommerfugle i maven, at han igen har kaldt mig smuk og sagt, at han ikke kan vente med at få kjolen af mig senere. På overfladen er det her et fornuftsægteskab, men nedenunder ser der ud til at være meget mere. Tanken dæmper nervøsiteten.

Indenfor hvirvles jeg ind i festen og den ene hjertelige lykønskning efter den anden. En eller anden giver mig et glas champagne i hånden, og der bliver skålet. Jeg burde ikke drikke på tom mave, men det er mit eget bryllup. Derefter står det lidt tåget for mig.

Endelig spiller orkestret op, og Arthur svinger mig ud på gulvet i en brudevals. Jeg bliver lidt svimmel af at blive svunget rundt og rundt, men Arthur er en sikker dansepartner. Han ville aldrig lade noget som helst ske med mig. Hen mod slutningen af valsen lægger hans mund

sig mod min. Jeg er sikker på, at det er til ære for gæsterne. Kysset er knap så kysk som i kirken, men stadig meget ærbart, perfekt til at blive stillet offentligt til skue. Jeg tænker på, hvordan den mund føltes mod min nakke, og hvordan han måske vil kysse mig senere, når vi bliver alene.

Den korte reception er hurtigt slut. Først på eftermiddagen hjælper min mor mig med at klæde om, så jeg kan rejse i en kjole, som er væsentlig mere praktisk end brudekjolen. Mine øjne brænder, men det lykkes at holde tårerne tilbage. Der kommer til at gå lang tid, før jeg ser mine forældre igen, for Arthur har accepteret en udstationering i Rhodesia. Det er et karrierevalg for ham, og det er vigtigt. Brylluppet blev rykket frem på grund af afrejsen, så han kunne få mig med i stedet for at vente. Jeg har aldrig været udenfor England. Nu skal jeg ikke alene forlade mine forældre, men også mit land, og tanken intimiderer mig. Jeg føler mig lidt svimmel, men jeg har stort set heller ikke spist noget hele dagen.

Rolls Roycen bringer os hurtigt og effektivt ud i lufthavnen, og så er vi ombord på flyveren. Jeg har heller aldrig fløjet før og knuger Arthurs hånd, mens vi letter. Verdensmanden er selvfølgelig upåvirket af situationen og bruger tiden på at læse aviser. Jeg ville gerne tale med ham, men jeg er blevet advaret om, hvilken arbejdsnarkoman han er, og jeg vælger ikke at forstyrre ham.

Da vi lander i Johannesburg, er det midt om natten. Mørket er varmt, og min næse overvældes af ukendte dufte. Men Arthur verfer mig direkte ind i en bil, så jeg når ikke at se noget som helst. Da han er inde på bagsædet ved siden af mig, og bilen sætter i gang, griber han fat om min hage, drejer mit ansigt over mod sig og kysser mig. Kysset er krævende, det bliver til flere kys, og snart er hans tunge i min mund. Hans anden hånd kærtegner mit ene bryst, og jeg mærker vorten blive stiv. Han mærker det også og smiler ind mod min mund, før han indtager den igen. Jeg er usikker på, hvad jeg mener om det hele, men reagerer, som jeg regner med, han forventer, og min krop kan tilsyneladende godt lide det.

På hotellet kan han ikke komme hurtigt nok op på værelset med mig på slæb. Inde på værelset trækker han mig hårdt ind til sig og kysser mig igen, endnu mere krævende end i bilen. Jeg prøver at besvare kysset, men det er først nu, det går op for mig, hvor ubehjælpeligt uerfaren jeg er. Jeg har aldrig så meget som kysset andre end Arthur. Jeg er bare en nitten år gammel jomfru, som aldrig har oplevet noget som helst.

Han stopper kyssene og kigger ned på mig. "Endelig alene." Han smiler. "Jeg har ventet på det her hele dagen." Han rækker om på ryggen af mig og lyner kjolen ned, skubber den ud over mine skuldre og træder så lidt tilbage for at få den ned over mine hofter.

Da den ligger på gulvet, træder jeg ud af den og sparker samtidig skoene af. Jeg prøver at være modig, men er alligevel lidt flov over at stå foran ham i undertøj. Mens jeg står der, smider han jakken, trækker slipset af og får knappet skjorten op hurtigere, end jeg kan nå at tælle til to. Hans nøgne krop er flot, muskuløs, og jeg løfter en hånd og rører ved den meget bevist om, at jeg aldrig før har rørt ved en nøgen mand.

Med et smil rækker han igen en hånd om på min ryg og åbner korsettet med ferme fingre. Det bliver smidt på gulvet, og jeg skælver. Vil han kunne lide mig? Heldigvis smiler han igen og kærtegner mine bryster. Han bøjer sig ned og lader tungen glide rundt på en vorte. Jeg gisper. Min mor har advaret mig om, at det ikke altid er godt for kvinder i starten. Hun har ingenting sagt om, at det kan føles sådan her. Er det begær? Jeg gisper igen.

Han trækker mine trusser af og stikker sine fingre ind mellem mine ben. Jeg ved ikke, hvad det er, han gør, men min vejrtrækning bliver tung og gispende. Han skubber mig ned på sengen, og så er han væk. "Nej, nej, du må ikke stoppe," stønner jeg.

Sekunder senere er han ved siden af mig igen, nu helt nøgen og jeg ser med ærefrygt på hans store hårde lem. Jeg ved ikke, hvad jeg havde forestillet mig, men ikke det her. Han spreder mine ben, og fingrene kærtegner mig *der*, mens han kysser mine bryster. Et øjeblik overvejer jeg,

hvad han forventer. Er der ikke noget, jeg skal gøre? Men så kan jeg ikke tænke mere, kun stønne højt, mens min krop vrider sig i nydelse. Han ruller op på mig, og jeg mærker mod mit inderlår, hvor hård han er. En syl af angst borer sig ind i min mave. Det er det her øjeblik, min mor har advaret mig imod. Så borer han sig ind i mig, og jeg skriger af smerte.

Da det er slut, og han er rullet over i sin egen side af sengen og faldet i søvn, glider jeg ud over sengekanten. Jeg tør ikke tænde lyset, hvis nu det vækker ham, men jeg kan ikke holde et gisp tilbage, da jeg kigger ned på sengen. Jeg har godt fået at vide, at jomfruer bløder første gang, men det der ligner jo et slagtehus. Lagnet er sølet ind. Blodet ser sort ud i månelyset. Jeg vakler ud på badeværelset og får vasket mig selv. Tilbage ved sengen trækker jeg lagnet væk. Der er også blod på madrassen. Resolut finder jeg et ekstra tæppe i skabet og lægger mig ovenpå det. Jeg var jomfru. Det er jeg ikke længere. Det bliver bedre fra nu af. Men hele min krop gør ondt. Jeg er svimmel og har hovedpine. I det øjeblik ønsker jeg mere end noget andet, at jeg var hjemme hos min mor. Men det er jeg ikke. Jeg er en gift kvinde nu, og jeg bliver nødt til at tage mig sammen.